

Daniels bok – etthundrafem

Den successiva förkastelsen av evangeliet: från Kristi födelse till Stefanos stening

Jeff Pippenger

2024-02-29

I den förra artikeln noterade vi att inspirationen angav att judarna ”beseglade sitt förkastande” av evangeliet vid korset och därefter åter bekräftade sitt förkastande vid steningen av Stefanus. Hur kan detta vara? Naturligtvis fullbordades de hårklyvande judarnas förkastande av evangeliet i den historien successivt. De hade redan blivit förbigångna vid hans födelse. Från Kristi födelse till steningen av Stefanus framställs en successiv förkastelse av evangeliet.

”Människor vet det inte, men budskapet fyller himlen med glädje. Med ett djupare och ömmare intresse dras de heliga varelserna från ljusets värld till jorden. Hela världen blir ljusare genom hans närvaro. Ovanför Betlehems kullar har en otalig skara änglar samlats. De väntar på signalen att förkunna det glada budskapet för världen. Om ledarna i Israel hade varit trogna sitt förtroende, kunde de ha fått dela glädjen att förkunna Jesu födelse. Men nu blir de förbigångna.” Messias, 47.

Från Jesu födelse till Stefanos död illustreras det fortskridande förkastandet av evangeliet från det forntida Israels sida. Att erkänna judarnas förkastelse av Kristus som fortskridande möjliggör en identifiering av ”förseglingen av deras förkastelse”, både vid korset, där förlåten i templet rämnade, och vid Stefanos död. Förlåtens sönderrivande var en symbol på att de inte längre var Guds förbundsfolk, och när Stefanos stenades såg han Jesus stå på Guds högra sida, vilket i Daniel kapitel tolv, vers ett är en symbol för nådatidens slut. Jerusalems förstörelse är också en symbol för nådatidens slut.

”Den vedergällning som skulle drabba Jerusalem kunde uppskjutas endast en kort tid; och när Kristi blick vilade på den dödsdömda staden, såg han inte bara dess förstörelse, utan en världs undergång. Han såg att liksom Jerusalem överlämnades åt förstörelse, så skall världen överlämnas åt sitt öde. Han såg den vedergällning som skall drabba Guds motståndare. De scener som utspelade sig vid Jerusalems förstörelse skall upprepas på Herrens stora och fruktansvärda dag, men på ett än mer fruktansvärt sätt.” Review and Herald, December 7, 1897.

Det var endast Guds barmhärtighet som hindrade Jerusalem från att förstöras vid korset.

”I judarnas korsfästelse av Kristus låg Jerusalems undergång innesluten. Det blod som utgöts på Golgata var den tyngd som sänkte dem i fördärvet för denna världen och för den tillkommande. Så skall det bli på den stora avslutande dagen, när domen skall falla över dem som förkastar Guds nåd. Kristus, deras stötesten, skall då framträda för dem som ett hämnande berg. Härligheten i hans ansikte, som för de rättfärdiga är liv, skall för de ogudaktiga vara en förtärande eld. På grund av förkastad kärlek, föraktad nåd, skall syndaren förgöras.” Messias, 600.

Det var endast Guds barmhärtighet som dröjde med att låta Jerusalems förstörelse komma vid tiden för korset.

”Under nära fyrtio år efter det att Jerusalems undergång hade förkunnats av Kristus själv, uppsköt Herren sina domar över staden och nationen. Förunderlig var Guds långmodighet mot dem som förkastade hans evangelium och mördarna av hans Son.” The Great Controversy, 27.

Vid tiden för sin sista tempelrening hade Jesus framfört varningen att fly från Jerusalem när förödelsens styggelse, om vilken profeten Daniel hade talat, blev sedd av Hans efterföljare. Första gången Han renade templet hade Han sagt att judarna hade gjort Hans Faders hus till ett rövarnäste, men sista gången sade Han: ”ert hus” lämnas åt er öde. Redan före korset, som just stod för dörren, hade templet, där förlåten skulle rämnas vid korsfästelsen, redan betecknats som judarnas hus, inte Guds hus. Syster White behandlar när Kristus uttalade denna förklaring, och allteftersom hennes vittnesbörd fortskrider behandlar hon också de fyrtio åren av förlängd nåd.

Kristi ord till prästerna och rådsherrarna: ”Se, ert hus lämnas åt er öde” (Matteus 23:38), hade slagit dem med skräck i hjärtat. De låtsades vara likgiltiga, men frågan trängde sig ständigt upp i deras sinnen om innebörden av dessa ord. En osynlig fara tycktes hota dem. Kunde det vara så, att det praktfulla templet, som var nationens ära, snart skulle vara en ruinhög?...

”Kristus gav sina lärjungar ett tecken på den förödelse som skulle komma över Jerusalem, och han sade dem hur de skulle undkomma: ’När ni ser Jerusalem omringat av härar, då vet att dess ödeläggelse är nära. Då må de som är i Judeen fly till bergen, och de som är mitt i staden bege sig därifrån, och de som är ute på landsbygden må inte gå in i den. Ty detta är hämnens dagar, då allt det som är skrivet skall uppfyllas.’ Denna varning gavs för att beaktas fyrtio år senare, vid Jerusalems förstörelse. De kristna lydde varningen, och inte en enda kristen omkom vid stadens fall.” The Desire of Ages, 628, 630.

Kristus korsfästes år 31, och nästan fyrtio år senare, år 70, förstördes Jerusalem efter en tre och ett halvt år lång belägring. Hur skulle Jerusalem kunna ha blivit förstört vid korset år 31, om det ännu återstod tre och ett halvt års prøvotid, angiven som sjuttio veckor i Daniel kapitel nio, vers tjugofyra? Hur kan dessa skenbara motsägelser lösas? Den enklaste lösningen är helt enkelt att fastställa det faktum att när det gäller avslutningen av den prøvotid som representeras av de sjuttio veckorna, måste den förstås som en gradvis avslutning av prøvotiden. Detta är sant, men det undanröjer all profetisk specificitet vid tillämpningen av den historiens vägmärken. Jag skall försöka förklara.

Om pingsten representerar den snart kommande söndagslagen, då den andra hjorden i Babylon kallas ut, varför dröjde det då tre och ett halvt år efter pingsten innan evangeliet gick till hedningarna? Är Kristi död eller Stefanos död ett tecken på prøvotidens slut för det forntida Israel? Om laodiceisk adventism upphör att vara en kyrka vid den snart kommande söndagslagen, representerade då templets förstörelse år 70 slutet för den laodiceiska adventismens tempel vid söndagslagen? Det som kan framstå som skenbara inkonsekvenser löses genom tillämpningen av ”rad på rad”, och när den tillämpningen används blir vittnesbördet från de vägmärken som vi identifierar mycket klart och koncist.

Den vecka under vilken Kristus bekräftade förbundet är uppdelad i två lika långa perioder om tre och ett halvt år. De första tre och ett halvt åren börjar vid Kristi dop och slutar med hans död. Dopet är symbolen för hans död och uppståndelse, så början av den perioden om tre och ett halvt år är identisk med dess slut. Under den perioden frambar Kristus evangeliet uteslutande för judarna. Slutet av dessa tre och ett halvt år markerar början på de följande tre och ett halvt åren. Början av den andra perioden om tre och ett halvt år inleds med Kristi död, och den slutar med Stefanos död. Under den perioden frambar lärjungarna evangeliet uteslutande för judarna.

Dessa två tidsperioder, vilka är skilda profetiska linjer, skall föras samman ”rad på rad”. Både begynnelsen och avslutningen bär Alpha och Omegas kännetecken, ty begynnelsens och avslutningens historia är densamma. Båda varaktighetsperioderna är identiska, och det verk som utförs under vardera perioden är identiskt. Kristus, som är den Förste och den Siste, är också alltings Skapare, och i det avseendet är Han Sanningens Skapare. Det hebreiska ordet för ”sanning” bildades av tre hebreiska bokstäver. Den första bokstaven, följd av den trettonde bokstaven, följd av den sista bokstaven i det hebreiska alfabetet, sammanfogas för att bilda det hebreiska ordet för ”sanning”.

Båda perioderna om tre och ett halvt år har Kristus som den förste och den siste, ty Kristus är vid början av den första perioden i sitt dop, liksom han är vid slutet i sin död under den första perioden. Och Kristus är i sin död vid början av den andra perioden, och han står vid Guds högra hand vid slutet av den andra perioden. Talet tretton är en symbol för uppror, och i båda perioderna, vare sig evangeliet framlades personligen av Kristus, eller under den andra perioden av hans lärjungar, gjorde de härklyvande judarna uppror mot evangeliets budskap.

Båda perioderna har samma längd, bär Alfa och Omegas signatur och identifierar samma evangeliebudskap. Dessa två perioder ska föras samman ”rad på rad”. Metodiken ”rad på rad” är den sena regnets prövningsmetod. Det är de sista dagarnas metodik, och de sanningar som i de sista dagarna identifieras och grundfästs genom den metodiken är det som renar eller luttrar Levis söner under beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen.

Vem skall han lära kunskap? och vem skall han ge förstånd i läran? Dem som är avvanda från mjölken och tagna från bröstet. Ty bud måste läggas på bud, bud på bud; rad på rad, rad på rad; här litet, och där litet. Ty med stammande läppar och med ett annat tungomål skall han tala till detta folk. Dem sade han: Detta är vilan varmed ni må bereda den trötta vila; och detta är vederkvickelsen. Men de ville inte höra. Därför blev Herrens ord för dem bud på bud, bud på bud; rad på rad, rad på rad; här litet, och där litet; för att de skulle gå och falla baklänges och bli krossade och snärjda och tagna. Jesaja 28:9–13.

Nästa vers i Jesaja vänder sig till de hånfulla män som styr Jerusalems folk. För dessa hånfulla män är ”vilan och vederkvickelsen” (det sena regnet), som de vägrade att ”höra”, det som får dem att ”gå och falla baklänges och bli krossade och fångas i snaran och gripas”. Detta prov ställdes inför dem genom en annan tunga, ty Elia, Johannes Döparen och William Miller var inte skolade i de teologiska läroanstalterna i sina respektive historiska sammanhang. Budskapet om det sena regnet, som prövar den laodiceiska adventismen, är det budskap som frambringas genom tillämpningen av ”rad på rad”.

När de första tre och ett halvt åren av den vecka under vilken Kristus bekräftade förbundet läggs över de andra tre och ett halvt åren, finner vi profetiskt ljus som klargör varje skenbar motsägelse som kan uppstå i ett rannsakande sinne. Veckan var den tid då Förbundets Budbärare skulle bekräfta förbundet, och ett bibliskt förbund måste bekräftas med blod. Kristi dop och korsfästelse samt Stefanos stening utpekar alla blod. Båda linjerna representerar förbundets blod, och dessa linjer bekräftar förbundet.

När dopet och korsfästelsen förs samman ”rad på rad”, utgör de den första vägmärket, och korsfästelsen och steningen av Stefanus utgör det sista vägmärket. När de förs samman till en enda linje finner vi korset och Mikael's uppträdande vid Stefanus död som två vittnen till att judarna beseglade sitt förkastande av evangeliet. Kristi död är också hans lärjunge Stefanus död, vilket är påsken när de två linjerna sammanförs. Tre dagar senare uppstår Kristus såsom förstlingsfrukten.

Men nu har Kristus uppstått från de döda och blivit förstlingen av dem som har insomnat. 1 Korinthierbrevet 15:20.

Mellan påsken och förstlingsfruktens högtid på den tredje dagen infaller början av det osyrade brödets högtid. Osyrat bröd ”jäser” inte, och Kristus uppstod inte på den andra dagen; han uppstod på den tredje dagen. Kristus och Stefanus dör tillsammans i tillämpningen av ”rad på rad”, men Stefanus uppväcks efter Kristus, ty det finns en ordning i förstlingsfruktens uppståndelse.

Men var och en i sin egen ordning: Kristus såsom förstlingen; därefter, vid hans ankomst, de som tillhör Kristus. 1 Korinthierbrevet 15:22.

Vårhögtiderna kan inte skiljas från varandra, ty de är direkt relaterade till varandra. I denna mening representerar pingsten den snart kommande söndagslagen, då det skall ske en upprepning av den Helige Andes utgjutelse, och den andra rösten i Uppenbarelseboken kapitel arton skall då kalla dem som för närvarande inte känner evangeliet att komma ut ur Babylon. Ordet ”Babylon” bygger på ordet ”Babel”, som betyder förvirring, ty det var vid Babels fall som Gud förvirrade språken, och det var vid pingsten som Gud upphäver språkförbistringen för att föra evangeliet till världen. Således sammanfaller pingsten och söndagslagen.

Vid pingsten gavs språkogåvan åt lärjungarna, men deras budskap var då fortfarande begränsat till judarna. När båda linjerna förs samman inträffar pingsten år 34, då Stefanus stenades och evangeliet därefter bars till dem som för närvarande inte känner evangeliet.

Stefanos representerar dem som uppstår ”vid hans ankomst”, men som har dött med honom. Förstlingsoffret markerar Kristi uppståndelse på den tredje dagen, och det markerar också början på Veckohögtiden, som också är pingsthögtiden och som åminner givandet av de tio budorden vid Sinai.

Den 22 oktober 1844 sammanfaller med korset, ty bland andra bevis sammanför syster White lärjungarnas besvikelse efter korset med den besvikelse som följde efter den 22 oktober 1844. Både korset och den 22 oktober 1844 förebådar den snart kommande söndagslagen. Pingsten är också en sinnebild för den snart kommande söndagslagen, men Pingsten inträffade femtiotvå dagar efter korset. Korset, som förebildades av påsken, inleder en serie högtider som åminner de gamla

stigarna i det forntida Israel från natten då dödsängeln gick förbi Egypten ända fram till lagens givande. Fastän högtiderna har sina egna särdrag, är de oupplösligt förbundna med varandra. Det är därför riktigt att tillämpa de fulla femtiotvå dagarna från påskan till Pingsten som ett enda waymark.

Av denna anledning förebådar korset, Stefanos död och pingsten alla den snart annalkande söndagslagen, då den progressiva verkställande domen över det moderna Babylon börjar, i det att den andra rösten i Uppenbarelsbokens artonde kapitel börjar kalla Guds andra hjord ut ur Babylon. Det är vid detta vägmärke som den verkställande domen över Jerusalem inträdde, även om Gud i sin barmhärtighet uppsköt templet och stadens faktiska förstörelse i nära fyrtio år efter korset, till år 70. Det forntida Jerusalems förstörelse representerar början på den progressiva verkställande domen som börjar i Förenta staterna när ”nationellt avfall följs av nationell undergång.”

Sanningen fastställs på två vittnens utsaga, och i de två linjerna om tre och ett halvt år, genom vilka Kristus bekräftade förbundet, finner vi två vittnen om en död och en uppståndelse som är förbundna med den historia som identifierar den snart kommande söndagslagen. Denna söndagslag i Uppenbarelsbokens elfte kapitel identifieras som ”stunden för den stora jordbävningen”. Denna ”stund” är direkt förbunden med två vittnen som avgav ett vittnesbörd under tre och ett halvt år. Deras vittnesbörd slutar med deras död och uppståndelse.

Deras vittnesbörd under tre och ett halvt år, följt av deras död och uppståndelse, har framställts genom både Jesu och Stefanos död och uppståndelse, ty ”rad på rad” framställs Stefanos såsom uppväckt tillsammans med Kristus. Vid förstlingsfruktens högtid bars två huvudsakliga offer fram.

Det ena var ett lamm utan lyte, och det andra ett offer av korn. Kornet representerade den skörd som skulle följa, och lammet representerade Kristus. Kristus uppstod på den tredje dagen, och Stefanus representerade dem som följer, och kornet representerade den skörd som skulle följa. De två vittnena i Uppenbarelsboken elva vittnade i tre och ett halvt år, varefter de sedan dödades och därefter uppstod tre och en halv dag senare. Dessa två vittnen hade förebildats genom Kristus, som var förstlingen, ty de representerar de etthundrafyrtiofyra tusen, som också är förstlingar.

Och jag såg, och se: ett Lamm stod på Sions berg, och med honom etthundrafyrtiofyra tusen, som hade hans Faders namn skrivet på sina pannor. Och jag hörde en röst från himlen, såsom bruset av många vatten och såsom dånet av stark åska; och den röst jag hörde var såsom när harpospelare spelar på sina harpor. Och de sjöng liksom en ny sång inför tronen och inför de fyra varelserna och de äldste; och ingen kunde lära sig den sången utom de etthundrafyrtiofyra tusen, de som var friköpta från jorden. Dessa är de som inte har orenats med kvinnor, ty de är jungfrur. Dessa är de som följer Lammet varthelst det går. Dessa har blivit friköpta från människorna till förstlingsfrukt åt Gud och Lammet. Och i deras mun fanns inget svek; ty de är utan fläck inför Guds tron. Uppenbarelsboken 14:1–5.

Kornkärven av korn vid förstlingsfruktens högtid representerade den skörd som skulle följa, och Stefanus, år 34, följde Kristi död år 31, fastän de, ”rad på rad”, dog vid samma vägmärke. I förhållande till förstlingsfruktens offer var Kristus lammet som blev slaktat och Stefanus var

kornet. Enligt Paulus är ”Kristus” ”förstlingen av dem som har insomnat”, och därefter ”de som hör Kristus till vid hans ankomst”. De etthundrafyrtiofyra tusen är förstlingsfrukter, och de är de ”som följer Lammet varthelst det går”.

I den ”stund” då den ”stora jordbävningen” i Uppenbarelsebokens elfte kapitel äger rum, blir de två vittnena, som har profeterat i tre och ett halvt år endast för att bli dödade och ligga på gatorna i tre och en halv dag, uppväckta. De är de som representerades av Stefanos, vilken profetiskt blev uppväckt med Jesus, men också efter Jesus. De blir därför uppväckta ”tre och en halv dag” efter att de har mördats av vilddjuret som steg upp ur avgrunden. Samma ”stund” som de blir uppväckta stiger de upp till himlen som ett baner. Processen för deras uppståndelse och himmelsfärd framställs noggrant i Guds profetiska Ord, och den innefattar att de förebildades genom Stefanos bokstavliga död och därigenom representerar en andlig död som fullbordas över de två vittnena när de förvandlas från den tredje ängels laodiceiska rörelse till den tredje ängels filadelfiska rörelse.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

”En sak är säker: de sjundedagsadventister som intar sin ståndpunkt under Satans baner kommer först att överge sin tro på de varningar och tillrättavisningar som finns i Guds Andes Vittnesbörd.

”Kallelsen till större helgelse och heligare tjänst framförs, och kommer att fortsätta att framföras. Somliga som nu ger röst åt Satans ingivelser skall komma till besinning. Det finns sådana i viktiga förtroendeställningar som inte förstår sanningen för denna tid. Till dem måste budskapet ges. Om de tar emot det, skall Kristus ta emot dem och göra dem till medarbetare tillsammans med honom. Men om de vägrar att höra budskapet, kommer de att ställa sig under Mörkrets furstes svarta baner.

”Jag är ålagd att säga att den dyrbara sanningen för denna tid öppnar sig allt klarare för människors sinnen. I en särskild mening skall män och kvinnor äta Kristi kött och dricka hans blod. Förståelsen skall utvecklas, ty sanningen är mottaglig för ständig utvidgning. Sanningens gudomliga upphovsman skall träda i allt närmare och ännu närmare gemenskap med dem som går vidare för att lära känna honom. När Guds folk tar emot hans ord såsom himmelens bröd, skall de veta att hans utgång är beredd såsom morgonrodnaden. De skall få andlig styrka, såsom kroppen får fysisk styrka när föda intas.

”Vi förstår inte till hälften Herrens plan med att föra Israels barn ut ur den egyptiska träldomen och leda dem genom öknen in i Kanaan.

”När vi samlar upp de gudomliga strålar som lyser från evangeliet, skall vi få en klarare insikt i den judiska hushållningen och en djupare uppskattning av dess viktiga sanningar. Vår utforskning av sanningen är ännu ofullständig. Vi har endast samlat upp några få ljusstrålar. De som inte dagligen studerar Ordet kommer inte att lösa den judiska hushållningens problem. De kommer inte att förstå de sanningar som lärdes genom tempeltjänsten. Guds verk hindras av en världslig förståelse av hans stora plan. Det kommande livet skall uppenbara innebörden av de lagar som Kristus, hölj i molnstoden, gav åt sitt folk.” Spalding and Magan, 305, 306.